

เรื่อง สถานีตำรวจ D ขอรื้อการโพสต์ภาพใบสำคัญการหย่า

ข้อกฎหมาย

๑. พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒
มาตรา ๔ (๑) มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔
มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓
มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ และมาตรา ๔๑
๒. พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
๓. ประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๓๒๖ และมาตรา ๓๒๘
๔. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา ๔๒๐

ข้อหาหรือ

สถานีตำรวจ D แจ้งว่า มีผู้กล่าวหาผู้ใช้แอปพลิเคชัน TikTok เป็นผู้ต้องหา ในข้อหาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยผู้ใช้ TikTok ดังกล่าว ได้โพสต์ภาพใบสำคัญการหย่าใน TikTok ที่มีชื่อและนามสกุลของผู้กล่าวหา ทำให้ได้รับความเสียหาย ซึ่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจ D ได้รับคำร้องทุกข์เป็นคดีอาญา ดังนั้น จึงขอหาหรือว่า การโพสต์ภาพใบสำคัญการหย่าใน TikTok ที่มีชื่อและนามสกุลของผู้กล่าวหา นั้นถือเป็นข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ หรือไม่ และเป็นความผิดตามกฎหมายหรือไม่ มาตราใด ทางคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีมาตรการอย่างไร ผู้กล่าวหาถือเป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลสามารถยื่นคำร้องเรียนไปยังคณะกรรมการฯ ได้หรือไม่ การกระทำดังกล่าวถือว่าเป็นการใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความละเอียดอ่อนโดยมิชอบหรือไม่อย่างไร ทั้งนี้ เพื่อนำความเห็นดังกล่าวไปประกอบการสอบสวนต่อไป

ความเห็น

คณะกรรมการเฉพาะกิจตอบข้อหาหรือและให้คำแนะนำหน่วยงานของรัฐเพื่อรองรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ในคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ “ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลธรรมดาซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม แต่ไม่รวมถึงข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรมโดยเฉพาะ ดังนั้น ภาพใบสำคัญการหย่าที่ปรากฏชื่อและนามสกุลของผู้กล่าวหา จึงถือเป็นข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ สำหรับการนำภาพใบสำคัญการหย่าที่ปรากฏชื่อและนามสกุลของผู้กล่าวหาไปโพสต์ในแอปพลิเคชัน TikTok จะอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ และมีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวหรือไม่ นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ กำหนดไว้ในมาตรา ๕ วรรคหนึ่งว่า พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งอยู่ในราชอาณาจักร

โดยมาตรา ๖ กำหนดว่า “ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล” หมายความว่า บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล โดยการเป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่กำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบไว้หลายประการ เช่น การกำหนดให้การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องมีฐานทางกฎหมายตามมาตรา ๒๔ หรือมาตรา ๒๖ แล้วแต่กรณี หน้าที่ในการแจ้งวัตถุประสงค์และรายละเอียดในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๓ ข้อกำหนดและเงื่อนไขเกี่ยวกับการส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังต่างประเทศตามมาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ หน้าที่ในการจัดให้มีมาตรการรักษาความมั่นคงปลอดภัยที่เหมาะสม และการแจ้งเหตุการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ตามมาตรา ๓๗ (๑) และมาตรา ๓๗ (๔) หน้าที่ในการตอบสนองต่อคำขอใช้สิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๓๐ ถึงมาตรา ๓๖ หน้าที่ในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๔๑ และหน้าที่ในการจัดให้มีระบบการตรวจสอบเพื่อดำเนินการลบหรือทำลายข้อมูลส่วนบุคคลเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการเก็บรักษา หรือที่ไม่เกี่ยวข้องหรือเกินความจำเป็นตามวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลนั้น หรือตามที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลร้องขอ หรือที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้ถอนความยินยอม ปรากฏรายละเอียดตามมาตรา ๓๗ (๓) เป็นต้น จึงเห็นได้ว่า บทบัญญัติและเจตนารมณ์แห่งกฎหมายดังกล่าวมุ่งประสงค์จะใช้บังคับแก่บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่มีการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลอย่างเป็นระบบหรือเป็นประจำสม่ำเสมอเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งขององค์กรหรือของบุคคลนั้น โดยกำหนดหลักการที่สำคัญประการหนึ่งเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลว่าต้องมีฐานทางกฎหมายตามที่กำหนดในมาตรา ๒๔ หรือมาตรา ๒๖ แล้วแต่กรณี และหากไม่มีฐานทางกฎหมายอื่นใดเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลตามหลักเกณฑ์ในมาตรา ๑๙ และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และได้กำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไว้ตั้งแต่ขั้นตอนการเก็บรวบรวมจนกระทั่งการลบหรือทำลายข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบกับมาตรา ๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดข้อยกเว้นไม่ให้นำพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับแก่การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อประโยชน์ส่วนตน หรือเพื่อกิจกรรมในครอบครัวของบุคคลนั้นเท่านั้น

ดังนั้น จากกรณีดังกล่าว การกระทำของผู้ต้องหาซึ่งมีฐานะเป็นบุคคลธรรมดา จะถือว่าเป็นการกระทำในฐานะผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล และจะมีความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ หรือไม่ นั้น สถานีตำรวจ D ต้องพิจารณาว่าการกระทำดังกล่าวของผู้ต้องหาเป็นการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ผู้ต้องหาทำการเก็บรวบรวมเพื่อประโยชน์ส่วนตนหรือเพื่อกิจกรรมในครอบครัวของบุคคลนั้นหรือไม่ หากพิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ต้องหาดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ในการดำเนินการเพื่อประโยชน์ส่วนตน โดยไม่มีลักษณะเป็นการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลอย่างเป็นระบบหรือเป็นประจำสม่ำเสมอเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคลนั้นในฐานะผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ย่อมไม่อยู่ในขอบเขตการบังคับใช้ของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ ตามมาตรา ๔ (๑) แต่อย่างใดก็ดี หากการกระทำของผู้ต้องหา มีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิในความเป็นส่วนตัวของบุคคลอื่นเกินสมควร หรือเข้าองค์ประกอบความผิดตามกฎหมายอื่นใด ผู้กระทำอาจมีความผิดตามกฎหมายเหล่านั้นได้ เช่น

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือประมวล
กฎหมายอาญาในความผิดฐานหมิ่นประมาทหรือหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา หรือการทำละเมิดตามมาตรา ๔๒๐
แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

